

[Guldberg.]

ninger, der er faldet fra andre ordførere. Jeg tror nu nok, at hvis man i nogen grad skal løsrive sig — og det er jo det, vi sådan set gerne vil — fra en alt for traditionel tænkning, så er dette et af de områder, hvor det vil blive svært og ikke foregå uden kamp, men det gør måske netop, at det kunne være nyttigt nu at søge frem imod så megen enighed som overhovedet muligt på det politiske plan i disse spørgsmål.

Undervisningsministeren havde, forstod jeg, den opfattelse, at det jo nok somme tider kunne være økonomisk ufordelagtigt at gå, skal vi sige lidt længere i spredningstankerne, end man i første omfang har været inde på. Det er jeg overbevist om at det ikke er, men med den slags ting er det jo somme tider mere en trossag; man kan ikke sådan ligefrem dokumentere det før bagefter. I den forbindelse kunne jeg heller ikke, da jeg hørte fru Lis Groes' bemærkning om grundpriser, lade være at tænke: så, nu steg grundpriserne i Høje-Tåstrup én gang til. Der er jo nemlig en enorm forskel på grundpriserne de forskellige steder i landet.

Går vi så videre og siger trafik, nytter det jo ikke, at vi måske på undervisningssektoren mener at kunne spare noget, hvis vi så yderligere dynger besværligheder over på trafikministeren og forøger vanskelighederne dér, hvor de er størst og dyrest at løse. Så har vi jo ikke vundet meget.

Og med hensyn til byggeri: jeg ved jo fra andre områder, vi beskæftiger os med herinde, at bortset fra grundpriserne kan vi regne med, at byggeomkostningerne mange steder — og netop på steder, hvor der kan være mulighed for at lave noget på dette område — i dag ligger på omkring 60 pct. af, hvad de er i det storkøbenhavnske område. Jeg ved godt, at man ikke kan få alle 40 pct. frem i besparelser, for det forskyder sig jo, så snart man begynder at lave noget andet, det kender vi jo godt. Men der er nu alligevel i alle disse ting adskilligt at hente, og der er jo ikke noget mere fornøjeligt end, når man en gang imellem kan få lov til at lave noget mere for de samme penge.

Det andet, som jeg gerne ville sige lidt om, er den drøftelse af undervisningsstruktur, man har været lidt inde på. Mig bekendt er det nu ikke, som hr. Morten Lange var inde på, typisk, at man i andre

lande kun udvider i de meget store byer. Jeg kender i hvert fald fra Frankrig, England og USA eksempler på noget andet. Man må dog indrømme, at det også afhænger af uddannelsesstrukturen, og dér kommer vi til et spørgsmål, som vi selvfølgelig ikke kan løse ved denne lejlighed men som vi da skal have med i tankerne — det tror jeg også vi er enige om — nemlig: hvad er højere uddannelse? Det er ikke det samme i dag eller om 10 år, som det var f. eks. for 30 år siden. Hvad forstår man efterhånden ved højere uddannelse? Ja, dermed mener vi vel så nogenlunde en videregående uddannelse for studenten. Det er imidlertid mange forskellige områder, man efterhånden drager ind; det er ikke de traditionelle universitetsstudier alene. Vi har jo også totrinsmuligheden, som jeg da er glad for at vi på et enkelt område har fået i gang. Jeg ved godt, at det kan volde vanskeligheder og måske vække modstand, men det giver da netop mulighed for spredning og mange fordele i hele planlægningen.

Vedrørende den højere uddannelsesplanlægning, som vi nu kalder det, er min største frygt altså i og for sig den, at hvis vi argumenterer alt for meget ud fra synspunktet, at det gælder om at lave 4, 5, 6 universiteter — hvor meget man nu bliver enig om, og i hvilket tempo man nu kommer til det — og dermed tænker på universiteter som det traditionelle, så fristes man måske til bagefter for eksempel med hensyn til læreruddannelsen, teknikeruddannelsen, eller hvad det nu er, man kommer ind på, når man nu har et center for højere uddannelse, så at klodse det hele sammen omkring de samme punkter. Det er det, jeg er så frygtelig bange for, og det er derfor, jeg så nødtigt vil have, at man er alt for bundet af den stærke sammenhæng. Det tror jeg altså vi er enige om. Disse bemærkninger var et forsøg på, om jeg så må sige, at finde frem til en endnu større enighed forud for drøftelserne i udvalget, hvor vi som sagt vil være meget åbne over for fordelingen.

Gottschalck-Hansen: Jeg vil gerne sige til hr. Morten Lange, at jeg meget vel ved, at Københavns universitet er bygget til 5.000 studenter, men med de erhvervede arealer skulle kapaciteten være forøget så meget, at universitetet kunne klare 8.000.